

A Pécsi Ítéltábla a dr. Molnár Beáta pártfogó ügyvéd (címe) által képviselt **felperes neve** (címe) felperesnek - a Dr. Halmos Ügyvédi Iroda (fél címe 1, ügyintéző: dr. Halmos Péter ügyvéd) által képviselt **alperes neve** (alperes címe) alperes ellen személyiségi jog megsértésével kapcsolatos igények érvényesítése iránt indított perében a Pécsi Törvényszék 2018. január 4. napján kelt 15.P.21.255/2015/51. számú ítélete ellen a felperes által 56. sorszámon előterjesztett és 58. sorszámon kiegészített fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy tizenöt napon belül fizessen meg a alperesnek 101.600 (egyszázegyezer-hatszáz) forint másodfokú eljárásban felmerült perköltséget, valamint az államnak - az állami adóhatóság külön felhívására - 144.000 (egyszáznegyvennégyezer) forint le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket.

A felperest képviselő pártfogó ügyvéd másodfokú eljárásban felmerült díja a felperes terhére esik.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

A felperes és az alperes polgármestere, **Sz J** viszonya 2006 év óta rendkívül feszült. A felperes visszatérő résztvevője **M** város rendezvényeinek, amelyeken a polgármester, az önkormányzati képviselők és más politikusok beszédét rendszeresen füttyszóval, bekiabálással zavarja meg, kezdeményezésére jelentős számú polgári, közigazgatási, valamint büntető bírósági eljárás indult. A 2010. október 29-i képviselő-testületi ülésen a felperes és tanú 2 önkormányzati képviselő gyorskötözővel összebilincseltek magukat, az ülésteremből a rendőrség vezette ki őket.

I.

2010. december 21. napján közmeghallgatáson jelent meg a felperes. A polgármesternek arra a kérdésére, hogy van-e valakinek közérdekű bejelentése, a hátsó sorban helyet foglaló felperes „igen, van” kijelentést tett. A polgármester a felpereshez azt a kérdést intézte, hogy milyen minőségben készít felvételt, majd felhívta a felperest, hogy mivel nem rendelkezik akkreditációval, távozzon a kamerájával együtt, mert amennyiben felvételt készít és azt bármilyen célra felhasználja, bűncselekményt követ el. Ezt követően a polgármester kijelentette, hogy a jelenlévőknek nincs kérdése és a közmeghallgatást bezárta.

II.

A 2011. december 15. napjára meghirdetett képviselő-testületi ülést megelőzően a felperes ismét **P Kval** együtt jelent meg a polgármesteri hivatal épületében. A felperes az épület előtti parkolóba érkezésüktől folyamatosan videofelvételt készített, az épületbe lépve első megszólalásakor provokatív, agresszív módon lépett fel az öt megállító közterület-felügyelővel szemben. A közterület-felügyelő és az alperessel szerződéses kapcsolatban álló vagyonvédelmet ellátó cég alvállalkozójának alkalmazottai nem engedték fel a felperest az ülésterembe, hanem útját állták az emeletre vezető lépcsőfeljáró előtti üvegajtóban.

III.

A felperes 2011. december 15. napján megjelent a délutáni közmeghallgatáson. A közmeghallgatást a polgármester az alábbiak szerint kezdte meg: „Köszöntöm azokat, akik jó szándékkal jöttek az ez évi közmeghallgatásra. Nem köszöntöm azokat és megvetéssel tekintek azokra, akik azért jöttek el, hogy megzavarják a normális emberek normálisnak szánt közmeghallgatását.” Az alperesi törvényes képviselő ezt követően értékelte a megelőző évet, majd megkérdezte, van-e valakinek közérdekű ügyben kérdése, bejelentése. Egy mohácsi polgár útfelújítással kapcsolatos kérdést tett fel. Mindeközben a közmeghallgatáson részt vevő képviselők közül **Cs I** és **W F** egyidejűleg távoztak, majd kifogásolva a felperes videokamerájának jelenlétét, illetőleg a felvétel készítését, őket nem sokkal később követte tanú 1. A kérdéssel jelentkező felperes a képviselők távozását emelt hangon számonkérte az ottmaradottakon. A polgármester akként reagált, hogy „úgy látszik, a képviselők nem kívánnak Önnel diskurálni”. Ezek után a polgármester arra hivatkozva, hogy a határozatképességet elvesztették, a közmeghallgatást berekesztette.

A felperes módosított keresetében kérte, hogy a bíróság állapítsa meg a fentiekben részletezett alperesi magatartások közül az I. számúval kapcsolatban, hogy sérültek az emberi méltósághoz, a véleménynyilvánításhoz és az egyenlő bánásmódhoz fűződő személyiségi jogai. Az utóbbi tekintetében védendő tulajdonságként a politikai vagy más véleményt jelölte meg. Sérelmezte, hogy nem kapott szót, továbbá a polgármester bűncselekményre utalva számon kérte, hogy miért készített felvételt. A II. számú alperesi magatartás tekintetében a 2017. szeptember 25. napján előterjesztett keresetét a személyes szabadsághoz, szabad mozgáshoz, jó hírnévhez fűződő jogai sérelmére alapította. Kifogásolta, hogy az alperes magatartása következtében egy kisképernyős televízión, méltatlan körülmények között kellett volna megtekintenie a képviselő-testületi ülést. A III. számú alperesi magatartás körében egyrészt arra hivatkozással, hogy a polgármester a közmeghallgatáson a köszöntő szavaiban vele tiszteletlenül beszélt, emberi méltósághoz fűződő jogának megsértését, másrészt arra hivatkozással, hogy az önkormányzati képviselők előre megbeszélt, szándékos kivonulásukkal megghiúsították, hogy szót kapjon, a véleménynyilvánításhoz és az egyenlő bánásmódhoz fűződő személyiségi jogai megsértését kérte megállapítani.

Mindezekre figyelemmel az I. számú magatartás tekintetben 200.000 forint nem vagyoni kártérítés, a II. és III. számú magatartások tekintetében 300.000 forint nem vagyoni kártérítés és ezeknek az összegeknek a jogsértések napjától számított kamatai megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult.

Az elsőfokú bíróság valamennyi keresetet elutasította, és kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek tizenöt napon belül 360.680 forint perköltséget, az államnak 108.000 forint le nem rótt eljárási illetéket, valamint 2.970 forint állam által előlegezett költséget.

Ítéletének indokolásában rögzítette, hogy a perbeli eseményeket nem a 2006 óta eszkalálódó konfliktusfolyamból kiragadva, hanem a peres felek, illetve a felperes, valamint **Sz J** viszonyának

hosszmetszeti képét is felállítva kell megvizsgálni. Miután a felperest a 2010. október 29-i képviselő-testületi ülésről bilincsből előállították, a felperes és az alperes, illetve a polgármester közötti viszony oly mértékben elmérgesedett, hogy a felperesnek kifejezett céljává vált az alperesi törvényes képviselő, illetve az általa vezetett önkormányzat működésének megzavarása. Provokatív fellépéseire, a szabad véleménynyilvánítás jogának visszaélésszerű gyakorlására jelentős részben **P Kval** együtt tudatosan készült, azokat már az eseményeket megelőzően videofellevővel, hangfellevővel dokumentálta. Ezeket a felperesi magatartásokat egybevetve azzal a ténnyel, hogy a jelen perben, de egyéb más eljárásokban is a felperes az általános öt éves elévülési határidő lejártát megelőző pár nappal terjesztett elő különböző kereseti kérelmeket, az elsőfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy a felperes magatartása kifejezetten provokatív szándékú volt.

Rögzítette az elsőfokú bíróság, hogy a 2010. december 21-i közmeghallgatás kapcsán előterjesztett kereseti kérelem vonatkozásában a felperesnek kellett bizonyítania, miszerint a közmeghallgatást megnyitó, majd levezető alperesi törvényes képviselő számára is érzékelhető módon jelezte, szólni kíván a közmeghallgatás során. Ezt a felperes az elsőfokú bíróság megítélése szerint nem tudta igazolni, a rendkívül rossz minőségű hangfelvétel nem bizonyítja, hogy a hangfelvételen felismerhető felperesi kijelentést a polgármester valóban hallhatta. A kijelentés a pulpitus távolsága, a terem alapzaja, akusztikája okán nem feltétlenül volt hallható a polgármester számára. Az egymásnak ellentmondó perbeli nyilatkozatok, az utolsó pillanatban benyújtott kereseti kérelem miatti időmúlás, több tanú esetében a nyilvánvaló felperesi, alperesi elfogultság okán fenntartásokkal kezelendő tanúvallomások alapján nem volt bizonyossággal megállapítható, hogy a felperes a polgármester számára nyilvánvaló módon jelezte azt, hogy szólni kíván. Kérdés hiányában az alperesi törvényes képviselőnek lehetősége volt a közmeghallgatást befejezettnek tekinteni.

Az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy a felperes által hivatkozott jogsértések nem valósultak volna meg abban az esetben sem, ha a felperesi jelzés bizonyított módon megtörtént volna. A közmeghallgatás kapcsán értelemszerűen nem lehet szó olyan eljárásról, amelynek alanya a felperes lenne, így a tisztességes eljáráshoz való jog megsértése sem merülhet fel. A felperes emberi méltósága önmagában attól, hogy közmeghallgatáson nem kapott szót, nem sérült. A közmeghallgatáson nem volt olyan, a felperessel összehasonlítható helyzetben lévő személy, aki szót kért és kapott volna, így az egyenlő bánásmódról és az esélyegyenlőség előmozdításáról szóló 2003. évi CXXV. törvény (a továbbiakban: Ebktv.) 8.§ j) pontja szerinti hátrányos megkülönböztetés sem valósulhatott meg. A felperes véleménynyilvánításhoz fűződő joga azért nem sérült, mert a közmeghallgatás a helyi lakosok közérdekű kérdései, javaslattelei meghallgatásának a terepe, nem pedig a politikai, világnézeti véleménynyilvánításé. A felperes sem a közmeghallgatás befejezését közvetlenül követően, sem a peres eljárás során nem jelölt meg olyan közérdekű témát, észrevételt, javaslatot vagy kérdést, amelynek kapcsán a közmeghallgatáson szót kívánt kérni. A teljesség kedvéért megjegyezte az elsőfokú bíróság, hogy a felperesnek a közmeghallgatás helyszínén és ideje alatt joga volt felvételt készíteni, és ezt az alperesi törvényes képviselő nem kérhette volna számon. A számonkérés azonban nem valósította meg az emberi méltóság megsértését, a jogsértésnek azt a súlyát nem érte el, amelynek kapcsán polgári jogi szankció igényelhető.

A II. számú magatartással összefüggésben az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy **M** Város Önkormányzatának az önkormányzat és szervei szervezeti és működési szabályzatáról szóló rendeletének 2011. május 30-tól 2012. május 2-ig hatályos, az önkormányzati képviselő-testületi ülésen résztvevők személyi körét meghatározó részét a Nemzeti Adatvédelmi és Információszabadság Hatóság (NAIH) felszólítására a Baranya Megyei Kormányhivatal jogsértőnek nyilvánította, utóbb azt az alperes módosította. Azonban ettől függetlenül is az alperesi

önkormányzat képviselő-testületi üléseinek és ezzel analóg módon a közmeghallgatásoknak a lebonyolítása, levezetése, azokon, valamint a polgármesteri hivatalban a rend fenntartása a polgármester feladata volt, melyre megbízottként személy- és vagyonvédelmi cég közreműködését is igénybe vette. A felperes részéről provokatív jellegű megnyilvánulások visszatérően tapasztalhatóak voltak. Amennyiben pedig az adott rendbontó tevékenység már az önkormányzat képviselő-testületének vagy a hivatal bármely egységének működését, illetőleg a munkavégzést zavarja, vagy alkalmas arra, hogy a képviselő-testületi ülésen résztvevő, az épületben dolgozó, vagy ügyintézés okán ott megjelenő állampolgároknak nemkívánatos reakciókat, félelmet, felháborodást, riadalmat váltson ki, az önkormányzat törvényes képviselőjére jogosult vagy megbízásából eljáró személyt intézkedési kötelezettség terheli.

Mivel a 2011. december 15-i magatartások közül határozott kereseti kérelmet annak kapcsán, hogy a képviselő-testületi ülést megelőzően nem engedték be, a felperes csak 2017. szeptember 25. napján terjesztett elő, ezért a szubjektív szankciókkal kapcsolatos igénye az elsőfokú bíróság következtetése szerint a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (1959. évi Ptk.) 324.§ (1) bekezdése alapján elévült. Az objektív szankciókkal kapcsolatos igény nem évül el, jogsértést az elsőfokú bíróság azonban nem állapított meg, mert a felperes által készített és csatolt felvétel szerint a jelenlévő biztonsági személyzet tagja kifogásolta a felvétel készítését, ennek ellenére a felvételt készített a felperes folytatta. További jogsértő magatartásként határozta meg az elsőfokú bíróság, hogy a felperes már a belépéstől kezdve verbálisan támadta a közterület-felügyelőt, meg nem engedhető módon kommunikált vele, provokatív magatartást tanúsított. Figyelemmel a felperes által a másfél hónappal korábbi önkormányzati ülésen kifejtett jogsértő magatartásra is (amikor **P Kval** magát az ülésteremben összekötötte), volt alap arra, hogy ne engedjék be az önkormányzat épületébe, mivel immáron sokadszorra, szándékosan és tudatosan szembehelyezkedett az ott érvényben lévő szabályokkal. Mivel a felperes provokatív, jogsértő magatartást tanúsított, másokról engedély nélkül kép- vagy hangfelvételt készített, azt felhívás ellenére sem fejezte be, a felperesnek az önkormányzat épületében való továbbjutását megakadályozó, az épületen belüli szabad mozgását korlátozó alperesi magatartások jogszerűnek tekintendők, függetlenül attól, hogy a helyszínen a beengedés megtagadásának fő okaként alaptalanul hivatkoztak a felperes újságírói akkreditációjának hiányára, illetve az SZMSZ rendelkezéseire.

Annak kapcsán, hogy az alperes arra kényszerítette, hogy méltatlan körülmények között kisképernyős televízión tekintse meg a képviselő-testületi ülést, az elsőfokú bíróság megjegyezte, hogy amennyiben a felperes nem tanúsít mások személyiségi jogait sértő, szándékosan provokatív magatartást, úgy nem lett volna alap a megállítására, másrészt senki nem kényszerítette az ülésnek az önkormányzat épületében elhelyezett készüléken keresztüli megtekintésre, lehetősége lett volna a városi televízió közvetítését az otthonában nyomon követni.

A III. számú magatartás kapcsán a polgármesteri köszöntőben elhangzott negatív véleményt az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a felperesnek (aki a rendszeres demonstrációk kapcsán szituatív módon értékelt közszereplő) túrnie kell. A felperesnek kellett bizonyítania az 1952. évi Pp.164.§ (1) bekezdése alapján azt, hogy a közmeghallgatás során részt vevő önkormányzati képviselő-testületi tagok egymással összebeszélve, előre eltervezett módon hagyták el a közmeghallgatás helyszínét azért, hogy az ő felszólalását meghíúsítsák; ezt azonban a lefolytatott bizonyítási eljárás során bírói bizonyosság szintjén nem lehetett megállapítani. Ezen túlmenően az elsőfokú bíróság utalt az egyes személyiségi jogok felperes által megállapítani kért megsértése meg nem valósulása kapcsán az I. számú magatartásnál kifejtettekre.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen, elsődlegesen annak megváltoztatása és a kereset teljesítése érdekében a felperes fellebbezett, másodlagosan felvetve az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésének indokoltságát is. Álláspontja szerint az elsőfokú ítélet egyoldalú, elfogult, mert szinte minden egyes cselekedetét valótlanul, túlzásokkal, negatívan értékelte, míg a törvénytelenül működő alperesi önkormányzat jogellenes magatartását egyáltalán nem minősítette. Az eljáró bíró ítéletében szereplő becsületsértő, egyben súlyosan valótlan tényállítások miatt büntető feljelentést tett. A hatályon kívül helyezést indokolja álláspontja szerint, hogy sérült az Alaptörvényben biztosított az az alapvető joga, hogy ügyét független és pártatlan bíróság tisztességes tárgyaláson és módon bírálja el.

Fellebbezésében kitért a 2006. és 2007. évi előzményekre, hangsúlyozva, hogy az alperes már ebben az időben is meg kívánta akadályozni a közérdekű kérdéseinek előadását. Az elsőfokú ítéletben megállapított tényállást illetően vitatta, hogy a 2010. december 15-i közmeghallgatáson a hátsó sorban foglalt volna helyet. Álláspontja szerint egyértelműen igazolta, hogy az alperesi törvényes képviselő számára érthetően jelezte, a közmeghallgatáson szólni kíván. Az elsőfokú bíróság túlzó módon minősítette rendkívül rossz minőségűnek az általa készített hangfelvételt. Szólamási szándékának a polgármester általi észlelését bizonyítja, hogy azonnal reagált a megszólalásra, közöttük kölcsönös kommunikáció zajlott, egyebekben pedig a polgármester eleve tudhatta, hogy kérdést fog feltenni. Jelentkezését tanú 2 is hallotta, aki pedig nem messze ült tőle. A jegyzőkönyv is olyan szövegezéssel készült, hogy a polgármester azt a kérdést tette fel, van-e másnak kérdése, a megyei internetes sajtó pedig arról cikkezett, hogy a mohácsi közmeghallgatást két perc alatt elintézték. A polgármester nem csak megakadályozta a kérdezésben, hanem megalázó módon nagyobb nyilvánosság előtt jogellenes magatartással vádolta. Fenntartotta azt az álláspontját, hogy az egyenlő elbánáshoz való joga is sérült. Emellett a megalázó alperesi magatartások több ember előtt, hivatalos eljárásban történtek, ami az emberi méltósághoz való jogát is megsértette. Indokolatlanul róta a terhére az elsőfokú bíróság, hogy az elévülési idő végén érvényesítette az igényét, valamint, hogy a bírókról, ítéletekről véleményét mondott.

A 2011. december 15-i történések kapcsán is valótlanul állapította meg az elsőfokú ítélet, hogy provokatív, agresszív magatartást tanúsított. A provokáció őt érte, természetes, hogy a sokadik jogellenes magatartáson megbotránkozott és felemelte a hangját. A videokamerát okkal tartotta bekapcsolva, miután alaposan tarthatott a személyiségi jogait érő sérelemtől, egyébként sem emiatt tartóztatták fel. Minderről az elsőfokú bírónak is tudomása volt, elfogultsága miatt mégis elmulasztotta annak figyelembevételét. A 2011. december 15-i események előzményeként az elsőfokú bíróság részben tévesen utalt a 2010. október 29-i történetre úgy, mintha az másfél hónappal korábban történt volna, holott az események között több mint egy év telt el, de jogsértést a maga részéről egyik esetben sem követett el. Az alperes magatartása a kezdetektől jogellenes volt, és jogellenesen akadályozta szabad mozgását az épületben. A testületi ülés megtekintését olyan körülmények között tette lehetővé az alperes, amely szintén megalázó volt, otthonában annak figyelemmel kísérésére nem lett volna módja.

Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság a 2011. december 15-i közmeghallgatáson elhangzott polgármesteri köszöntőt sem értékelte negatívan, holott a polgármester megengedhetetlenül sértő módon nyilvánult meg, tisztségével visszaélve megszegyenítő, megalázó helyzetbe hozta. Közszerzőként sem kell ezeket a megnyilvánulásokat eltűnnie, a közmeghallgatáson ugyanolyan jogok és elbánás illeti meg, mint bármely más állampolgárt. A 2011. december 15-i közmeghallgatás kapcsán kétséget kizáróan megállapítható az általa készített videofelvétel alapján, hogy a polgármester jelzésére indultak el a képviselők a teremből, ami igazolja, hogy a magatartásuk előre eltervezett volt.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult.

A fellebbezés nem alapos.

Miután a felperes fellebbezési kérelme az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére is kiterjedt, a másodfokú bíróság elsőként azt vizsgálta, hogy a hatályon kívül helyezéshez vezető, a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: 1952. évi Pp.) 252.§-ában írt valamely feltétel megvalósult-e.

Az ítéletet meghozó bíróval szemben az 1952. évi Pp. 13.§ (1) bekezdés e) pontja szerinti kizáró ok - a fellebbezésben kifejtettekkel ellentétben - a másodfokú bíróság megállapítása szerint nem áll fenn. A polgári perrendtartás szabályai által meghatározott keretek között a bíró jogosult és köteles dönteni az egyes eljárási cselekmények mikénti lebonyolításáról. A polgári pernek nem része, hogy a fél a bíróhoz a per menetébe illeszkedő eljárási cselekményeken, kérelmeken túlmutató kérdéseket intézzon, vagy a bíró egyes intézkedéseit az erre hivatott jogorvoslati lehetőségeken kívül, a tárgyalás során számonkérje, értékelje. Az 1952. évi Pp. 134.§ (1) bekezdése szerint a tárgyalás rendjének fenntartásáról és a tárgyalás méltóságának megőrzéséről az elnöknek (egyes bíraskodás esetében értelemszerűen az eljáró bírónak) kell gondoskodnia. Az 1952. évi Pp. 163.§ (1) bekezdése értelmében a bíróságnak kell ügyelnie arra is, hogy a bizonyítás a per eldöntéséhez szükséges tények megállapítása végett, a perrendi szabályoknak megfelelően folyjék, majd a bizonyítékokat az 1952. évi Pp. 206.§ (1) bekezdése szerint összességében értékelve, meggyőződése szerint kell elbírálnia.

Az elsőfokú bíróság a fenti rendelkezéseknek megfelelően járt el, az állandó bírói gyakorlat szerint pedig önmagában az a körülmény, hogy a fél számára az eljárás hátrányos vagy kedvezőtlen volt, illetőleg ha korábban ugyanannál a bíróságnál sikertelenül pereskedett, más, a bíró elfoglaltságát megalapozó tényállítás nélkül kizárási okként nem fogadható el (BH 1977.519).

Az ítélet hatályon kívül helyezéséhez vezető eljárási szabálysértés hiányában az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére nem kerülhetett sor, érdemi felülbírálatának akadályja nem volt.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást nagyobb részben helyesnek találta, abból a fellebbezési kérelemben foglaltakra figyelemmel mindössze azt a megállapítást mellőzi, hogy a felperes a 2010. december 21-i közmeghallgatáson a hátsó sorban ült, mivel erre nézve pontos adat nem merült fel.

Az így pontosított tényállásból levont jogi következtetésekkel, a keresetet elbíráló érdemi döntéssel, és az elsőfokú bíróság jogi indokaival a másodfokú bíróság egyetértett.

A 2010. december 21-i esemény kapcsán nem került bizonyításra, hogy az alperes polgármestere ténylegesen meghallotta, miszerint a felperes kérdést kíván feltenni, és emiatt nyilvánította befejezettnek a közmeghallgatást. Abból a tényből, hogy tanú 2 a felperes szólásra jelentkezését meghallotta, nem következik, hogy azt az alperes polgármesterének is észlelnie kellett, mert tanú 2 maga mondta el, hogy közelebb ült a felpereshez, mint Sz J. A 2011. december 15-i közmeghallgatás tekintetében ugyancsak helyes az elsőfokú bíróságnak az a megállapítása, miszerint nem volt bizonyítható, hogy a képviselők részéről a közmeghallgatás elhagyására összehangoltan, a felperesi joggyakorlás megakadályozása céljából került sor.

Arra nézve, hogy a 2011. december 15-i képviselő-testületi ülést a városi televízió miként közvetítette, peradat nem áll rendelkezésre, ezért mellőzi a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletéből az arra történő utalást, hogy a felperesnek lehetősége lett volna a városi televízió közvetítését az otthonában nyomon követni.

A 2011. december 15-i önkormányzati ülést megelőzően történt események kapcsán alapvetően azt sérelmezte a felperes, hogy a véleményének kinyilvánításában, politikai jogai gyakorlásában akadályozta az alperes. A felperest megilleti a szabad véleménynyilvánítás joga, amelynek korlátozása személyiségi jogot is sérthet. A vélemény szabad kinyilvánításának joga azonban nem jelenti azt, hogy a felperes saját elhatározása alapján bárhol és bármikor jogosult véleményét kinyilvánítani. Abban az esetben, ha a helyi közügyek megvitatására az elfogadott szabályok szerint működő nyilvános fórumon kerül sor, a szabad véleménynyilvánítás jogát e szabályok keretei között lehet gyakorolni.

Az elsőfokú bíróság valamennyi rendelkezésre álló körülmény folyamatba rendezésével helytállóan következtetett arra, hogy az alperes működésének állampolgári ellenőrzésére önként vállalt, eredendően a közérdeket is szolgáló missziója során a felperes eljutott arra a pontra, amikor már úgy értékelte, hogy küldetésének teljesítése érdekében a véleménynyilvánítás szabályait maga határozhatja meg. Felmentve érezte magát mind a konfliktusmentes együttélést szolgáló általános (udvariassági) magatartási normák, mind pedig az alperes által a rendszerű működés biztosítása érdekében támasztott szabályok betartása alól, illetve az azokhoz történő igazodást vállalhatatlan kompromisszumnak, elvárásukat az alperes jellemző ismérveként értékelt jogsértés bizonyítékának tekintette. Az alperes képviselőinek vele szembeni megnyilvánulásaira ugyanakkor érzékenyen reagált, ebben az irányban a kifejezetten magas elvárhatósági mércét fenntartotta. Ez a felperesi hozzáállás vezetett ahhoz, hogy a 2011. december 15-i önkormányzati ülésre a felperest nem engedték be. A felperes adott alkalommal tanúsított normasértő magatartása alapján, az előzmények tükrében az alperesnek a felperesi joggyakorlással szembeni fellépése az elsőfokú bíróság helyes következtetésre szerint nem volt jogsértő, még abban az esetben sem, ha a korábbi, többek felháborodását kiváltó felperesi fellépéstől nem másfél hónap, hanem több mint egy év telt el.

Az elsőfokú ítéletben írt indokokra tekintettel fel sem merülhetett az emberi méltóság megsértése, és az egyenlő bánásmód követelményének megsértése sem.

Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a per tárgyává tett alperesi cselekmények nem sértették meg a felperes személyiségi jogait, ezért a személyiségi jogsérelem hiányában a felperes keresetét elutasító elsőfokú ítéletet a másodfokú bíróság az 1952. évi Pp.253.§ (2) bekezdése alapján, lényegében annak helyes indokaira figyelemmel helybenhagyta.

A felperes másodfokon is pervesztes lett, ennek következtében az 1952. évi Pp.78.§ (1) bekezdése alapján viselnie kell az ellenérdekű fél másodfokú eljárásban felmerült költségét, amit a másodfokú bíróság a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§ (3) bekezdése, (5) bekezdése, és 4/A.§-a alapján állapított meg. A felperes a tárgyi illetékfeljegyzési jogos perben az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 74.§ (3) bekezdése folytán alkalmazandó, a költségmentességről szóló 6/1986 (VI.26.) IM rendelet 13.§ (2) bekezdése alapján köteles a le nem rótt fellebbezési eljárási illeték megfizetésére. A másodfokú bíróság az 1952. évi Pp. 87.§ (2) bekezdésére figyelemmel megállapította továbbá, hogy a felperes pártfogó ügyvédjének a másodfokú eljárásban felmerült díja a felperes terhére esik. A pártfogó ügyvédi díjról, annak tényleges viseléséről a jogi segítségnyújtó szolgálat határoz.

Pécs, 2018. szeptember 27.

. Kutasi Tünde s.k. a tanács elnöke, Gáspárné dr. Baranyabán Judit s.k. előadó bíró, Dr. Berki Csilla s.k. bíró